

"עולים כיתה" פרק 6-הבחירה בהוראה -יניב הס

קריינית: "עולים כיתה" הפודקאסט של מורי העתיד. חושבים חינוך, עושים חינוך, מדברים חינוך.

קובי: אין מורים, פשוט אין מורים, זה מה שכל מנהל או מנהלת בית ספר יגידו לכם, היום הסוגייה הזאת הפכה לשיחת היום בחדרי המורים, והעלתה לסדר היום הציבורי, כשהסתדרות המורים העלתה קמפיין חסר תקדים, יפה בן דוד, מזכ"לית הסתדרות המורים, אפילו צוטטה כמי שאומרת שיתכן ולא תיפתח שנת הלימודים הבאה, והפעם לא בגלל שביתה, פשוט כי לא יהיו מורים שילמדו בכיתות.

קריינית: "עולים כיתה" הפודקאסט של מורי העתיד, חושבים חינוך, עושים חינוך, מדברים חינוך.

קובי: אני קובי דביר, ואתם מאזינות ומאזינים ל"עולים כיתה", הפודקאסט של התוכנית לתואר שני M.Teach בסמינר הקיבוצים, בפודקאסט הזה אנחנו מדברים עם ועל מורות ומורים, ועל המעשה החינוכי, הפעם נדבר על הבחירה במקצוע ההוראה. למרות המחסור במורים, יש עדיין בוחרים בהוראה כמקצוע, אני שמח לארח היום את יניב הס, יניב בעל חברה לתיווך בחיפה, ובוגר תואר ראשון במנהל עסקים, הוא החליט ללמוד הוראה לבתי הספר העל יסודיים, ולומד בתוכנית לתואר שני M.Teach בסמינר הקיבוצים, במגמת ניהול עסקי. הי יניב, תודה שבאת מה שלומך?

יניב: אהלן קובי, תודה שהזמנת. מצוין.

קובי: מעולה. אני אתחיל קודם כל בלאחל כמעט מזל טוב נכון? כי תיכף יש לך יום הולדת.

יניב: נכון.

קובי: כמה.

יניב: 50 כמעט מזל טוב.

קובי: אז כמעט מזל טוב, עוד לא אומרים, אבל אני אגש ישר לעניין, איך גבר בגיל 50 מגיע ללמוד הוראה? מאיפה צץ הרעיון הזה בגיל הזה?

יניב: או אה, אז אולי זה טוב שלא הכרתי את השאלות מראש, אז כמו בהרבה תשובות אחרות, זה מגוון של אירועים שקדמו לזה. אני חושב שהדבר החשוב ביותר זה הבית שממנו באתי, בית שאני מקווה שלא יכעסו על המילים הגבוהות, אבל ערכים וחינוך הוא חלק שקבוע בשגרת היומיום שלו, ואין לו מילים גסות, וחלק מהעניין זאת מציאות שקרתה לכולנו, במסגרת הקורונה שגרמה להרבה החשיבה, ואז פשוט דברים התחברו, ואם ייעוד היה רשום איפה שהוא, ואהבה לדבר הזה, כי כל חיי תמיד הייתי מעורב, גם בחיי הילדות הפרטיות שלי, וגם בחיי ילדים אחרים, אז לעשות את זה, במקום שהוא בעיניי נחשב לטוב וראוי ועוטף, וכזה שיכין אותי למשימה הזאת הכי טוב שאפשר.

קובי: תיכף נדבר על המקום, אבל מה ספר לי על החשיבה הזאת של הקורונה, מה היא גרמה לך לחשוב פתאום על הייעוד, ולא חשבת עליו קודם?

יניב: כן, בהחלט כן. אני וחשב שכולנו מצויים במין איזשהו מחזור חיים, כמו מרוץ עכברים כזה, והמציאות ביצעה עצירה בשוטף ביומיום, והכריחה אותי לחשוב, אותי באופן אישי, ו...

קובי: מה חשבת?

יניב: חשבתי שאני צריך עוד משהו, שהעסקים והריצה היומיומית אחרי הצלחות הקטנות והגדולות, במסגרת החיים של מתווך דירות של חברי התיווך. צריך עוד משהו, לא מתבייש להגיד לנפש, כזו שתרום רוח, כזו שתחיה אותי קצת מהעולם העסקים קשוח, ותחזיר אותי לדברים שאני גם אוהב, בנוסף לא במקום, אבל שזה להיות במחיצת התלמידים.

קובי: ומה מה התוכניות שלך לעשות עם חברת התיווך, אחרי שנגיד תתחיל ללמד שנה הבאה?

יניב: אני מחיך, כי חברת התיווך היא חייבת להמשיך לעבוד, אני מתכוון כמו כל דבר אחר שאני עושה בחיים, ואני מתייחס גם ללימודים צורה מאוד רצינית, ואז להתחיל לאט לבנות את עצמי בתור, עם כל הענווה שאני נזקק לה כמורה, אבל זה הולך להיות ברמה של שליש משרה ולא יותר בשביל,

קובי: זאת אומרת תעשה גם וגם,

יניב: גם וגם.

קובי: והשיקול הוא שיקול כלכלי.

יניב: בהחלט, אני באמצעות התיווך מכלכל את משפחתי, ובאמצעות המורה אני לא אוכל לעשות את זה.

קובי: אז המורה יהיה לך לנפש, והמשרד או החברה לפרקטיקה.

יניב: אתה יודע מה? קצת, כן קצת כן, בהחלט.

קובי: מצוין, אז הזכרת את המקום שבו אתה לומד, ושהחלטת לבוא ללמוד בסמינר הקיבוצים, ספר לי קצת על החוויה הסטודנטאלית הזאת, פתאום אחרי כל כך הרבה זמן.

יניב: טוב אז חיפה רחוקה מתל אביב, כן היא הרבה יותר מאותה שעה ברכבת.

קובי: מספרים לנו שזה רק שעה ברכבת.

יניב: מספרים לנו. כן זה לא כך, אבל אני מאושר מההחלטה הזאת מהרבה מאוד בחינות, אני פגשתי 6 מרצים, ב-6 תחומים שונים, וכל אחד פתח, בוודאי באופן מכוון, אבל גם עבורי באופן מדויק, תחומים שלא הכרתי, למרות שאני אדם שקורא, ואדם שמתעניין בהרבה מאוד נושאים, וחווית הלימודים היא פשוט מרתקת, ואין לי דרך אחרת, אני יכול במילים אחרות, אבל מרתקת, והיא בונה, אני זוכר באיזושהי ארוחת, ארוחה משפחתית, פשוט אמרתי מגיל מסוים, כולם חייבים לעשות תואר ראשון בהוראה, רק בשביל להתעשר ממנו.

קובי: אתה מספר בבית, אתה מספר חוויות קצת.

יניב: בוודאי, יש לי 2 ילדות מאוד רציניות, שסבורות לדעת הכול, בת זוג תומכת כמובן, כי העומס הוא גדול, וכל המשפחה מגויסת לזה.

קובי: והם, איך הם קבלו את ההחלטה ללכת ללמוד, או ללכת להיות מורה?

יניב: אז בסביבה הרחוקה, שקורה שנכללים בה הורים ודודים, אז מיד שאלו למה חिकית 30 שנה? ביתי הגדולה, אמרה, שהיום היא חיילת קרבית בצבא אמרה, "אבוש זה תפור עליך", והקטנה, שהיא תלמידת י, אמרה, "בשום פנים ואופן אל תבוא לבית הספר שלי", מה שכמובן מציאות חיים קרה, וההתמודדות היא יומיומית.

קובי: אם לראות אותה במסדרון,

יניב: לראות אותה במסדרון, ושאי צריך לברוח ממנה כן.

קובי: אז תיכף נדבר על זה. קשה לך בלימודים?

יניב: קשה, תשתמש במילה אחרת, עמוס מאוד, משום שאני מקפיד לבצע את המשימות, ואני באמת מאמין שאם אתה עושה משהו, אתה עושה אותו עד הסוף, ואני משקיע את כל מרצי, ולכן המילה היא לא קשה, אלא עמוס, וצריך למצוא עוד שעות ביממה.

קובי: אבל אמרת שזאת חוויה מעשירה מה זה נותן לך?

יניב: המאמרים מרתקים, נראה כי כל מאמר בכל נושא שקיבלנו פשוט מצוינים, מה שנקרא, "straight to the point" (מדויק), המרצים הופכים את השהייה בכיתה, למשהו שהוא גם בשעות מאוחרות, אחרי 6 ו 8 שעות לימוד, פשוט חוויתי.

קובי: סיפרת לי לפני ההקלטה, שאתה מגדיר את עצמך עם לקות למידה.

יניב: אני ישר לומד את זה, אז לא בטוח שאני סובל מהלקות.

קובי: אוקי, לא יש לך לקות, אבל אתה לא סובל ממנה או שספר לי על הקושי הזה, של חווית הסטודנט שמרגיש לקוי למידה, עזוב עכשיו את ההגדרה הרשמית.

יניב: בדיוק נעזוב את ההגדרות, אני פשוט מרגיש שכל מה, שכל הקשיים הלגיטימיים שמלמדים אותנו בקורס הייעודי הזה, אני סובל מהם, זאת אומרת, מאוד קשה לי להיות מרוכז, אבל לאורך זמן, אני בוודאי לא מבין, איך התלמידים נדרשים לשבת 80 ו 90 דקות על כיסא, אני כבר בראש מגלגל כל מיני מחשבות, איך לשבור את השגרה מאוד תובענית הזו, אני קורא לאט, אז לוקח לי הרבה זמן לקרוא אז הדברים האלה, משהו שמכוונים אותי לאוכלוסייה מאוד הטרוגנית של תלמידים.

קובי: זאת אומרת נגיד הקריאה, זה משהו שאתה נתקל בו בכיתה, נותנים לכן טקסט, וכולם הספיקו לסיים, ואתה עוד לא,

יניב: למשל. לעומת מצד שני, שאני נדרש להקריא אותו, אז פתאום כולם בורחים ומבקשים: "לא, יניב תקריא אתה, כי אתה תשמור על ההגייה הנכונה", אז עובד בשני הקצוות.

קובי: כן, וכשאתה נכנס לכיתה, נדבר על ההתנסות עוד, אבל אתה נכנס לכיתה ללמד, אז זה עובר לך בראש, איך אתה חושב על הילד, שאולי אתה לא יודע, שהוא קורא לאט, אבל מהחוויה שלך...

יניב: האמת היא, שאני לא יודע איך עשית את זה, אבל קלעת בול, אני פוגש את האוניברסיטה, את המכללה הזאת, בכל שיעור ממש ברמות של פרטניות של תלמידים, אני רואה איך הילד הזה כבר צריך לצאת החוצה, אני צריך לבקש ממנו: "קפוף תביא לי", ואני רואה איך הילדה הזאת, עם היא לא תעשה עוד פעם פיפי, אז זה לא יגמר טוב, אני רואה איך הילד הזה מיד משתעמם, והוא צריך לקבל מסיבה נוספת, והשונות הזו, אליה אני לומד להידרש, היא מקסימה, היא מאלפת, כי זה פשוט עובד.

קובי: אבל זה גם נורא קשה, זאת אומרת, איך לנהל שיעור, כשזה צריך לעשות פיפי, זה צריך עוד משימה, זאת התקדמה, זה מאחורה, איך מנהלים שיעור ככה?

יניב: קודם כל זה מתיש, אני גומר שעה וחצי של הוראת י"א, ואני צריך קודם כל לשבת כמה דקות, ולאסוף את עצמי,

קובי: בחדר מורים.

יניב: לא, אני בורח גם מחדר המורים, גם שם לעיתים זה רועש, אני צריך את הפינה שלי.

קובי: שקט.

יניב: להבין מה היה, הרבה פעמים אני כותב לעצמי דברים, על מנת לאוורר אותם, אחר כך עם החברה פה במכללה, בהקשר הזה אפרופו, יתרונות ששאלת קודם, אנחנו מקבלים ליווי, הרבה מאוד מעבר לשעות הפרונטליות פה, בעצם המרצים פה במכללה, הם נגישים לנו בכל השעות, ואיתם אני עושה את האוורור הזה.

קובי: אז דבר איתי רגע באמת על הליווי, אני אספר שסטודנט להוראה מגיע למעשה להתנסות בבית ספר פעם בשבוע, אתה מגיע לבית ספר אביב ברעננה, ואיזה ליווי את מקבל, פתאום אתה צריך להיכנס לכיתה, מה הליווי שאתה מקבל מהסמינר בתהליך הזה?

יניב: טוב, אז קודם כל ביום הראשון נכנסתי לחדר מורים, והפתעה זה היה פעם ראשונה שהייתי בחדר מורים מבחירה, ובעצם קיבלה אותי מורה מאמנת, משכמה ומעלה, זה נראה כאילו נבחרנו מראש על ידי איזושהי יד מכוונת, לימים גיליתי שהייתה יד מכוונת.

קובי: שהיה שם יד מכוונת.

יניב: כן, לא ידעתי שזה ככה, כל כך עשוי טוב, ובעצם יש ליווי גם על דברים טכניים, כמו לא ללכת לאיבוד, כמו איפה עמדת הקפה המפורסמת, או איפה מניחים את התיק, או במה משתמשים, בכלי, במחק, בעט, בטוש, מהרמה הזו עד לרמה של ניהול כיתה, הלימודים פה הם יותר, לפחות לגבי המקצוע, אני חושב שאני יודע הרבה מאוד, בוודאי בהיקפים, הרבה יותר רחבים, וכל מה שנשאר לניהול העסקי, אבל

ברמה הפדגוגית, בזה לא היו לי את הכלים, היו לי כלים חלקיים בלבד, והמורה המאמנת פשוט לקחה אותי צעד צעד, רק להסתכל עליה, ולהבין עם מה היא מתמודדת בכיתות מאוד מאתגרות תרתי משמע, ומעלף, נפלא.

קובי: ציינת שאתה מלמד ניהול עסקי, זה מקצוע שלא רהבה מכירים, ספר לי כמה על קצה המזלג, מה זה המקצוע הזה? מה לומדים בו בתיכון?

יניב: טוב, בעיניי זאת בכלל צריכה להיות, צריכה להיות הוראת חובה לכל תלמידי התיכון. מדובר על הבסיס של הבסיס של התנהלות עם כסף, עם ניהול, עם עבודה בתוך ארגון, עם עבודה בתור עצמאי, להבין מה הם הארגונים במשק, להבין איך המשק פועל, למה לעזאזל כולם משלמים מיסים, זה מין "א-ב" כזה, שצריך לגמור תיכון עם הידיעות האלה...

קובי: אבל זה לא מקצוע חובה.

יניב: לא מקצוע חובה, זה מקצוע בחירה, אני לא חושב שהוא מספיק כזה ממוצע, ומספיק גבוה, וזה אחד מתפקידי השינוי שבכוונתי לעשות, זה להיות מין, שוב במילים זהירות, מין סוכן שינוי, לבוא ולהגיד, את מה שאני מלמד כולכם חייבים לדעת, בצניעות, עם ענווה אבל כן.

קובי: והמקצוע הזה צובר תאוצה בשנים האחרונות? יש יותר מגמות שנפתחות כאלה?

יניב: אני פחות מכיר את המבט על, אבל בבתי הספר שאני הסתובבתי בהם, אז כן, אז יותר ויותר מגמות נפתחות, ויותר תלמידים מכל הרמות משולבים בתוך הלימודים האלה.

קובי: ואת הפרקטיקה אתה מכיר, כי אתה מגיע מהעולם הזה, אבל תכנית הלימודים למשל, איך מגיע מורה חדש, שהוא לא מכיר, איך הוא יודע מה צריך ללמד? מה יש מחר בשיעור?

יניב: אז הרבה. אז קודם כל נכון, אני לא יודע את הסילבוס של משרד החינוך. מהיום הראשון במכללה קיבלנו את הכתובת של האתר, ומאז אנחנו צוללים בו, עולים וצפים ויורדים כל פעם, שצריך את המידע הזה. והליווי מגיע מתוך המכללה עצמה. זאת אומרת, המורה המאמנת מלמדת את התלמידים שלה, אני נוכח בשיעורים האלה, זו בעצם הטעימה הראשונה שלי עם החומר. השלמות אני עושה בבית, ולקראת שנה הבאה יש לי הרבה עבודה המון עבודה.

קובי: להכין את כל השנה.

יניב: להכין את כל השנה.

קובי: כן, אני יודע גם שאתה, והזכרת את זה קודם, שבין לבין, גם הלימודים, גם החברה, אתה גם מורה מחליף בתיכון ליאו בק, שאמרנו שהבת שלך לומדת שם, אז כשאתה לא בורח ממנה במסדרון, מה אתה מלמד שם?

יניב: נכון, בחיפה. ניהול עסקי.

קובי: ואיך הגעת לזה פתאום?

יניב: אני חיפשתי פתרונות לשנה הקרובה, בספטמבר הקרוב, ואז אמרו לי, על מה אתה מדבר, איפה אתה היום בשעה 2, כמה פחות או יותר זה קרה.

קובי: והתחלת פשוט.

יניב: נזרקתי למים תרתי משמע. גם שם יש לי מורה מאמנת, מחזיקה לי את היד, לפחות ברגעים הראשונים, ועם כל החשש שלי, אני רוצה להגיד שהתלמידים הם נפלאים, והילדים בכל מקום הם נהדרים, ומה שאתה מביא איתך, או מה שאת מביאה איתך מהבית, זה מה שהם קולטים, הם בשנייה הם מפרקים את כל המניירות, שום דבר לא נסתר מעיניהם, כשאתה בא עם הכוונות הנכונות הטהורות, אתה פשוט, זה פשוט תענוג.

קובי: אז ספר לי על חווית ההוראה, איך זה להיות מורה מחליף, או מורה בכלל?

אוקי אז תפרק

יניב: טוב כנראה שזה 2 דברים שונים, משום שאני אנסה לפרק, אז קודם כל מורה רגיל עוד לא הייתי ממש, הייתי בכל מיני סיטואציות שבה הוראתי, פעם עם מורה מאמנת, ואז הם התנהגו למופת, כי ידעו שיש הרבה עיניים שצופות, ובשבועות האחרונים, כשאני מנהל כיתה או מורה בכיתה, אז אני נתקל עם המון אירועים קטנטנים של ילדים וילדות, שמנסים, במרכאות כפולות, ל"נצל" את העובדה שאינני מורה מין המניין, ומה שמקסים אותי, שהם לא יודעים שכל מה שהם עושים עכשיו, אני הייתי עשיתי בעצמי בצורה הרבה יותר משוכללת, לפני הרבה מאוד שנים.

קובי: לא השתנה כלום הייתי אומר,

יניב: לא השתנה שום דבר. הם בוודאי ילדים מאוד חכמים, והם מאוד מאוד מתקדמים, אבל בשורה התחתונה הכול נשאר אותו דבר, מדובר על יחסים בין אנשים, על יחסים שבין אדם לחברו, בעצם הבסיס של ההתנהלות בתוך קהילה, בתוך חברה, ואם אתה מביא את הכלים הנכונים לכזאת סיטואציה, אתה בדרך כלל מצליח, ומהר מאוד הילדים למדו להכיר אותי, הם כבר שמים לעצמם את הגבולות, דווקא מתוך כך שאני כביכול נתפס כמרשה, אז כשאני כבר לא מתיר איזושהי עבירה אז הם מיד מתיישרים, ובאמת שזה נחמד שאתה שואל אותי עכשיו, כי בשיעור האחרון כבר 2 תלמידים הסתובבו אחורה ונזפו בחברם השלישי, למה הם מפריעים ליניב לדבר, אתה לא יודע שזה מפריע לו שמדברים יחד אתו, אז ככה זה היה נחמד, אפרופו הקשיים שלי, אני לא יכול עם רעש, או בטח שלא פותחים שקית תפוצ'יפס בכיתה, ולכן אסור לאכול בכיתה, כל מיני כאלה.

קובי: אז אתה אומר, אז אתה אומר מפריע לי רעש, או שאתה אומר אסור לפתוח תפוצ'יפס, אתה מסביר למה אסור לפתוח תפוצ'יפס, או שאתה אומר את התפוצ'יפס יש הפנמה.

יניב: אני מקדים רציונל להכול, אני לא יכול לשאת את הרעש, הם למדו להרים את הכיסאות ולא לגרור אותם למשל, זה דברים שאנשים מבוגרים קשה להם ללמוד, אבל אני פעם אחת מסביר את זה ויש הפנמה, בעיקר כי זה לא זה באמת דברים חשובים, זה לא שטויות, אני לא מתעקש להשתתף...

קובי: אבל אתה לא חושב שהם עושים את זה רק ליניב? או שכאילו למורה לספרות הם כן יפתחו תפוצ'יפס?

יניב: אני חושב שכל מורה מגדיר את הכיתה שלו כחלקת אלוהים הקטנה שלו, הוא מגדיר בדיוק את הכן והלא, מה מותר ומה אסור, אם הוא מסביר את זה מראש, אז החברה יתפסו, הם מאוד זריזים, תמיד יהיו את השניים שינסו, וזה אתגר נפלא לראות אותו, אני יודע שאתה הולך לנסות אותי, ואני גם יודע מה אתה הולך להגיד, והנה זאת התשובה שלי, והנה הגענו לפשרה המתבקשת, אני לא חושב שמדובר בכיפוף ידיים, אני חושב שמדובר בדו-שיח, שמתקיים בין מורה למליאה, או בין... ואחר כך בין מורה לתלמיד, וזה מרגש, כי זה פשוט עובד, זה פשוט כיף, זה משהו שאין אותו במקומות עבודה אחרים, ובמה יותר רחוק, התחלת מזה שהשנה לא תיפתח, כי אולי אין מורים, אני הקשבתי למה שהקראת, אני חושב שמה שבחוץ שלא מבינים, שעם כל באמת בעיות השכר המחפיר, והשעות האינסופיות שאינן רשומות בתוך המערכת, בסוף אנשים שבחרים בזה, בוחרים בזה, כי זה פשוט ממלא בדברים, שמקומות עבודה אחרים לא יתנו.

קובי: אבל עדיין צריך להביא אוכל הביתה,

יניב: בגלל זה יש לי שני שליש ניסיון במקום אחר.

קובי: כן כל הסיטואציות האלה, שאתה מתאר שאתה חווה אותם בכיתה, קיבלת לאורך הלימודים שלך עד כה כלים? אתה מביא איתך איזשהם מענים מהתואר, או שזה רק התמודדות יומיומית ולמידה עצמית שלך?

יניב: חד משמעית, הכלים העיקריים הגיעו מהתואר. זה נכון שעם לב גדול, ויכולת הקשבה גדולה, ורגישות לזולת, כל הדברים שאתה גדל בבית ומביא איתך מהבית, הם תנאי הכרחי, אבל הוא בלתי מספיק בהקשר הזה, בשיעור ניהול כיתה, דבר ראשון שהורה המרצה זה, אין טעם שתצעקו, אתם אדם יחיד הם 28, הם תמיד ינצחו, ופתאום זה נורא ברור, ואחרי זה היא הרחיבה ואמרה, את אותן דפיקות קשות עם הטוש על השולחן, או טריקה את הדלת, אלה דברים שאני לא מכיר, אני גם לא יכול לעשות כי

אני עצמי מזדעזע עם הרעשים האלה, אבל הפתרון הקל של לשתוק, הוא בכלל לא קל, והוא עושה פלאים, וכשאני נכנס,

קובי : וזה עובד.

יניב: זה עובד. אתה לא תאמין, אני נכנס לכיתה, אם אני מתאפק לשתוק זה קשה, אם אני...

קובי: מתאפק לשתוק.

יניב: אם אני מתאפק לשתוק, 30 שניות, 45 שניות, זה פשוט מדהים. הכיתה פשוט לאט, האוויר האלה מחלחלות, והם פשוט יהיו בשקט, בלי לצעוק ובלי כלום.

קובי: כי אכפת להם, או כי מה?

יניב: כי הם מבינים שאני לא מתרגש מפטפוט, ושאני לא מתכוון לדבר במקביל אליהם, ואני אחכה שהם יהיו בשקט, והם צריכים להיות בשקט, כי הם צריכים ללמוד, הם באים עם הרגשה מאוד חזקה לגבי המטרה, זה חברה רציניים מאוד, זה בזה על תטעה.

קובי: אבל הם לא בחרו, הם מה הם, מה המטרה? הם לא בחרו להיות פה.

יניב: לא,, הם כן בהחלט בחרו, אני חושב שמגמה כזו, שמי שנכנס אליה הוא בחר בה, ואני חושב שזה האמת, זה אחד הדברים הראשונים שאני מתעתד לומר בכיתה הראשונה שלי, שמדובר באיזשהו הסכם, אני אעשה כמיטב יכולתי להגיע לכל אחד ואחד מכם, בכל הנוגע לחומר הלימודי, אתם צריכים להציב את המטרה, אם המטרה שלנו לא תהיה זהה, אז זה לא יצליח, והם מבינים שזאת המטרה, והם באים עם כוח פנימי.

קובי: יש דיון עכשיו מאוד ער סביב נושא הבגרויות, זה נראה לך פונקציה שהיא משמעותית? המטרה היא הבגרות או הידע? האם חייבים בגרות בשביל המטרה לדעתך?

יניב: טוב אז אני לא יודע אם אני הכתובת לשאלה, אין לי את כל הידע.

קובי: מהתחושות שלך היום בכיתה.

יניב: מהתחושות שלי. תראה אני גדלתי בסביבה קצת אחרת, והבגרות שאני נאבקתי בשיניים להשיג את אותה התעודה, יכול להיות שהייתי יכול לעשות דברים מהזמן שלי, את התואר שלי השלמתי, את התואר הראשון שלי השלמתי בתקופה הרבה יותר מאוחרת, אני חושב שאסור לשפוך את התינוק עם המים, אני חושב שחייבת להיות אפשרות לגיטימית, טובה, אחראית, לתת איזושהי הערכה, איזשהו ציון. להגיד שדווקא בגרות צריכה להיות נושאת הדגל? אני לא, אני לא יודע.

קובי: אתה חושב שהם יכולים להציב לעצמם מטרה שהיא אינה בגרות? למשל תדעו כי דיברת על הצו, שהם הם באים ויש להם איזושהי מטרה, האם המטרה חייבת להיות בגרות, מבחן, או אפשר גם מטרות אחרות? רשמי לא פורמלי?

יניב: רכישת ידע טוב, תסתכל על בכיוון אחר, באמת ששאלה היא טובה, כי זה גורם גם לי לחשוב, תחשוב על כל משהו ספורטאי, תחשוב על כל משהי נגנית פסנתר, אף אחד לא הציב מטרה של איזה מבחן שמגיע מלמעלה, ודוחק אותנו, אותם או אותנו, לאיזושהי פינה, והם מצטיינים, יש לי בבית מצטיינת, לא רק על פי דעתי, אלא על פי גורם, מי שנקרא רשמי, כוח הניעה הפנימי שלה לאימונים מפרכים, ולחץ אדיר, ולניהול קבוצה שזה קשה, מגיע אך ורק ממנה, כלומר אני נוכח בכל רגע נתון, כי זה אני חושב תפקידי כהורה, אבל הסוג ההורה המעורב ולא המתערב, אבל כן הם מגיעים למצוינות, גם ללא תעודת בגרות, ואולי דווקא האמת, שאני חושב על זה עכשיו, אולי זה דוגמה טובה, החברה שמגיעים מההדרכה בתנועות נוער, מכל פעילות מה שנקרא after school activity, מכל פעילות לא פורמלית, הם מצטיינים בה, אז הם יכולים, נכון אז אם הם יכולים, אז אולי כדאי קצת לשנות בית הספר, נשאר קצת קבוע, אבל קצת מרובע, אולי קצת לערוך שינויים.

קובי: יניב, יש לך איזושהי המלצה, אולי לכאלה שמתלבטים אם להיכנס לעולם ההוראה,

יניב: תראה אני רק טבלתי בוען אחת, אני הרווחתי המון בשנה האחרונה, הרווחתי המון, אני אדם עשיר יותר בצורה בלתי רגילה, אני חושב שכל מי שאוהב אנשים, ואוהב חברה, אני חושב שלחינוך יש מקום. אני חושב, הכי חשוב בחברה בכלל, הוא ימצא מקום נהדר בלימודים האלה, במכללה הזאת, ואחרי זה גם בעיסוק הזה.

קובי: לקראת סיום, הגענו לפינת השאלון המהיר, יניב אני שואל שאלה, ואתה זורק את המילה הראשונה שעולה לך בראש. מוכן?

יניב: אוקי קדימה

קובי: חיפה

יניב: הר

קובי: סמינר הקיבוצים

יניב: חופש

קובי: ליאו בק

יניב: אחריות

קובי: כיתת אתגר

יניב: אחריות כפולה

קובי: אורלי לניאדו

יניב: ואוו

קובי: מורה טוב הוא

יניב: הוא מורה לחיים

קובי: תלמיד טוב הוא

יניב: אדם נפלא

קובי: M.Teach

יניב: ראוי

קובי: יניב, תודה שהתארכת אצלנו, ושיתפת אותנו בחוויית הבחירה שלך בהוראה. אני קודם כל רוצה לאחל לך הצלחה בתקופת הבחינות והעבודות, בסוף שנה בסמינר, ושדע לבחור את המקום שיוכיל אותך לשלב את כל השאיפות שלך.

יניב: תודה רבה. יופי.

קובי: "עולים כיתה", כאן סיימנו. אני רוצה להודות לד"ר עדי שרעבי, ראש התוכנית מוסמך בהוראה, M.Teach בסמינר הקיבוצים. לאוהד כץ, מהמרכז לחדשנות בסמינר הקיבוצים, ולכם על ההאזנה. אני קובי דביר, ואתם מוזמנים לדרג את הפודקאסט שלנו בחנויות האפליקציות, זה עוזר לנו להגיע לעוד אנשים. נשתמע בפרק הבא.

קריינית: "עולים כיתה" הפודקאסט של מורי העתיד, חושבים חינוך, עושים חינוך, מדברים חינוך.

